

— Далъ ти Богъ добро, синко! Съдни, съдни . . . замини тамъ и съдни да си поговориме, защото ми е тѣшко на сърцето. Ти, мой синко, още не си ималъ дѣца и не знаешъ какъ е тѣшко да мисли човѣкъ за тѣхъ. Мойто момиче осрами къщата ми и азъ послѣ смъртта си нищо не ща да му остава, нека тя скапе отъ гладъ : сичко ща да остава на черковите и на училищата, сичко до парица.

А азъ мисла, че колкото и да е лоше дѣтето ми, то ми е сѣ дѣте. А вашата дѣщеря не е направила никакво зло, — аресалъ ѝ са младъ момакъ и тя са вѣнчала съ него. Зълъ, добаръ, а той ѝ е вече мъжъ. Дѣдо Стоене, помислете си, че сте баща и въ жилите на вашето дѣте тече ваша кръвъ.

— Дѣдо Стоянъ стана на крака, прегърна ма, заплака и рече твърде жаловито :